

Arrest

nr. 69 003 van 21 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 23 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent Russisch staatsburger, van Tsjetsjeense origine, afkomstig uit Grozny en woonachtig in het dorp Chechen-Aul.

U bent getrouwd met Z. S. (...) (O.V. X) met wie u vier minderjarige kinderen heeft: D. A. (...) (O.V. X), T. A. (...) (O.V. X), R. A. (...) (O.V. X) en M. A. (...) (O.V. X).

Op 3 januari 2006 bent u samen met uw vrouw en drie kinderen (D. A. (...), T. A. (...), R. A. (...)) in België toegekomen en diezelfde volgende dag diende u een eerste asielaanvraag in.

Op 15 januari 2008 nam het CGVS terzake een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 13 mei 2008. Op 26 juni 2008 wordt uw zoon M. A. (...) geboren in Torhout.

Tegen de beslissing van de RVV diende u geen cassatieberoep in, maar u ging met uw vrouw en kinderen vrijwillig terug naar Tsjetsjenië, meer bepaald Grozny, op 7 augustus 2009.

In augustus 2010 wordt u door de ROVD van Grozny opgepakt samen met uw buurmannen B. M. (...) en A. S. (...). U wordt ondervraagd over een andere buurman, K. M. (...). Die zit in de gevangenis en wordt verdacht van het plannen van een bomaanslag op het stadion van Grozny. De volgende dag kan u zich met behulp van een familielid die bij de politie werkt (S. (...)) vrijkopen.

In diezelfde maand gaan u en uw vrouw uit elkaar.

U gaat weer in Chechen-Aul wonen. In september en oktober 2010 ontvangt u drie convocaties van de politie, maar op aanraden van S. (...) gaat u zich niet aanmelden.

Op 4 december 2010 rijdt u met uw oom A. S. (...) van de markt van Starye Atagi richting Chechen-Aul. Aan het kruispunt met de grote weg Bakoe-Moskou hindert u ongewild een auto van Kadyrovsti. Die herkent u aan hun specifieke nummerplaat. Wat verderop begint de auto de uwe te rammen, maar botst zelf tegen een boom. U rijdt verder, zet uw oom iets verderop af en gaat zelf naar het huis van uw tante T. M. (...) in Prigorodnoye waar u uw auto achterlaat. Daar neemt u een taxi naar Mesker-Yurt waar u bij uw vriend S. M. (...) zal onderduiken.

Later hoort u dat de chauffeur van de wagen aan het kruispunt overleden is. U vreest vergeldingsacties vanwege zijn familie voor zijn dood.

Op 10 december ontvangt uw ex-vrouw, die op dat moment in Chechen-Aul is met uw kinderen, een vierde convocatie voor u van de politie in verband met uw verdachte buurman. In diezelfde maand valt de politie binnen in het appartement van uw ex-vrouw in Grozny en neemt uw paspoort in beslag.

Uiteindelijk verlaat u Tsjetsjenië – zonder uw ex-vrouw en kinderen – op 8 januari 2011 met een vrachtwagen naar Moskou. Daar neemt u de trein naar Brest in Wit-Rusland. Daar steekt u met de wagen de Poolse grens over en rijdt naar België waar u op 12 januari 2011 aankomt en diezelfde dag voor de tweede keer asiel aanvraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: een kopie van uw intern Russisch paspoort, uw origineel rijbewijs en een originele Russische convocatie."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaart dat de problemen van uw tweede asielaanvraag niets te maken hebben met de problemen van uw eerste asielaanvraag, dat dat verleden tijd is, dat ze die feiten al vergeten zijn en dat de rechercheur anders vragen zou stellen in verband met uw vorige asielaanvraag (CGVS p. 13).

Uw huidige vrees is tweeledig: u vreest vergeldingsacties van de familie van de verongelukte chauffeur en ook de rechercheur bij het parket van Grozny omwille van uw vermeende betrokkenheid bij de bomaanslag die uw buurman zou beraamd hebben (CGVS p. 3 & p. 15).

Echter dient te worden geoordeeld dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging, zoals vastgelegd in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Ten eerste, wat betreft uw vrees voor bloedwraak betreft, dient opgemerkt te worden dat uit een vergelijking van uw opeenvolgende verklaringen een aantal tegenstrijdigheden blijken die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnen.

Zo verklaart u eerst dat u, op het moment dat uw (ex-)vrouw uw convocatie (i.e. 10 december 2010: zie document 3 + CGVS p. 6) ontving in uw huis in Chechen-Aul, op de markt in Grozny was (CGVS p. 12). Later verklaart u echter dat u onmiddellijk na het auto-ongeluk (i.e. 4 december 2010) bij uw vriend S. M. (...) in Mesker-Yurt ging onderduiken tot uw vertrek op 8 januari 2011, dat u nergens anders naartoe ging en dat u altijd binnen hun huis bleef zitten (CGVS p. 15, p. 18 & p. 20). Daarnaast verklaart u dat er maar drie personen op de hoogte zijn van dit incident: uzelf, uw oom en uw vader (CGVS p. 19).

Als u daarop gevraagd wordt waarom u eerder in het gehoor had verklaard dat u ook aan S. M. (...) en zijn gezin verteld had over het auto-ongeluk (CGVS p. 18), antwoordt u 'ik zei dat ik over dat incident vertelde aan het gezin van S. M. (...).

Op de vraag waarom u dan zegt dat er maar drie mensen op de hoogte zijn van het incident, verklaart u 'van mijn familie bedoel ik' (CGVS p. 19). Dit antwoord is echter weinig overtuigend.

Bijgevolg kunnen door deze tegenstrijdigheden ernstige vragen gesteld worden bij het bestaan van het auto-ongeluk en of u als gevolg daarvan ondergedoken zou geleefd hebben in Mesker-Yurt.

Bovendien werden doorheen uw verklaringen enkele onaannemelijke vaststellingen opgemerkt aangaande belangrijke aspecten omtrent het auto-ongeluk.

U heeft meer bepaald nagelaten zich te informeren over verschillende cruciale elementen.

Zo heeft u nergens geïnformeerd naar de identiteit van de chauffeur die omgekomen is (en weet u bijgevolg niet voor welke familie u precies op de vlucht bent), of uw oom na het ongeluk nog problemen heeft gekend, of het ongeval in de media (krant of tv) is geweest en of er naar aanleiding van het accident een officieel onderzoek is ingesteld.

In verband met de identiteit van de chauffeur, verklaart u 'ik weet niet wie aan het stuur zat, maar vroeg of laat zullen ze komen' (CGVS p. 19).

In verband met uw oom, verklaart u 'niemand wist dat hij op dat ogenblik in mijn auto zat'. Als u gezegd wordt dat er auto's achter de uwe reden en dat u uw oom op de openbare weg afgezet heeft en dat iemand hem dus kan gezien hebben, antwoordt u 'ik weet niet of iemand hem gezien heeft. Hij heeft geen enkel probleem gehad. Hij kan geen problemen krijgen want ik zat aan het stuur' (CGVS p. 19).

In verband met de media, verklaart u 'ik had geen enkele interesse. Ik bleef altijd in hun huis zitten' (CGVS p. 20).

In verband met het onderzoek, verklaart u 'ik kon het niemand vragen. Ik zat altijd binnen. Ik heb alleen een paar keer naar iemand gebeld en dat was het' (CGVS p. 21).

Deze verklaringen zijn echter weinig overtuigend.

Dergelijke mate aan gebrek aan interesse en kennis omtrent de kern van uw problemen en de mogelijke gevolgen ervan – zijnde de identiteit van het slachtoffer, de mogelijke problemen die uw oom kon ondervonden hebben, het feit of er ruchtbaarheid is gegeven aan het ongeluk in de media en of het ongeluk officieel onderzocht werd – kan als niet aannemelijk worden beschouwd, temeer omdat blijkt dat u tijdens de periode van uw onderduiken in Mesker-Yurt nog contact hield met uw oom, uw vader en andere mensen (CGVS p. 18-21) en aldus in de mogelijkheid was om zich hierover te informeren. Echter, van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij een ernstige interesse aan de dag legt voor cruciale aspecten van zijn asielrelaas indien hij een gegronde vrees voor vervolging koestert.

Ten tweede, wat betreft uw vrees voor de autoriteiten in uw land (i.e. arrestatie in augustus 2010 en de convocaties vanaf september 2010), dient opgemerkt te worden dat u deze problemen niet vermeld heeft bij het indienen van uw tweede asielaanvraag bij Dienst Vreemdelingenzaken op 21 februari 2011: 'alles ging normaal tot begin december 2010' (verklaring DVZ, p. 5, vraag 37).

Als u hierover om uitleg gevraagd wordt, antwoordt u 'ze hebben het niet gevraagd. Ik had niet veel kans om iets te zeggen'.

Als u gezegd wordt dat u dat nochtans in het begin van uw antwoord zei, antwoordt u 'ze vroegen me gewoon omwille van welk probleem bent u gevlucht. Ik heb dus dit groot probleem genoemd'. Als u daarop gezegd wordt dat er u letterlijk werd gevraagd waarom u was teruggekeerd naar Tsjetsjenië en dat u daarop zelf zei dat alles normaal was tot begin december 2010 en begon te vertellen over het accident maar niets zei over de buurman, de poging tot bomaanslag en de convocaties, antwoordt u 'ik heb hun vragen beantwoord. Ze vroegen me welk probleem ik had'.

Als u daarop gezegd wordt dat ze dat niet vroegen, antwoordt u 'maar dat is niet mogelijk. Dat kan niet dat ik iets uit mezelf begin te vertellen' (CGVS p. 22).

Echter, van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij de Belgische asielinstanties aan het begin van zijn asielprocedure op de hoogte brengt van alle redenen van zijn vlucht indien hij een gegronde vrees voor vervolging koestert, des te meer als het gaat om zwaarwichtige feiten en vervolging vanwege de autoriteiten van het land dat hij ontvlucht is.

Het feit dat u nagelaten heeft dit te doen, doet ernstige vragen rijzen rond de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten.

Dit vermoeden wordt versterkt door enkele onaannemelijke vaststellingen doorheen uw verklaringen aangaande uw problemen met de overheid.

Zo antwoordt u op de vraag van wie u hoorde dat uw buurman betrokken was bij de bomaanslag 'dat werd gezegd door verschillende mensen. Er werd gewoon gebabbeld. Ik weet niet precies van wie. Maar ik weet dat hij schuldig was en hij kreeg levenslang' (CGVS p. 7).

U verklaart dat u hoorde dat uw buurman veroordeeld werd maar u verklaart niet te weten wanneer dat was.

Op de vraag wanneer u dan hoorde dat hij veroordeeld was, antwoordt u 'vanaf vorig jaar zit hij in de gevangenis. Waarschijnlijk is hij vorig jaar ook veroordeeld'. Als de vraag herhaald wordt, zegt u 'ook vorig jaar. Hij werd in de cel gezet en nadien vernam ik dat'.

Als u gevraagd wordt van wie u dat vernam, verklaart u 'ook gewoon op onze binnenplaats van iemand' (CGVS p. 8).

Daarnaast verklaart u bij uw arrestatie door de ROVD van Grozny in augustus 2010 te zijn vrijgekocht met de hulp van een ver familielid (de man van de dochter van de tante van uw vader). U kent zijn voornaam, S. (...), maar niet zijn familienaam.

U verklaart dat hij 'ergens bij de politie in Grozny' werkt, maar u weet niet om welke politiedienst het specifiek gaat of welke functie die man daar heeft. U verklaart nergens meer info gevraagd te hebben over hem (bijvoorbeeld via uw (ex-)vrouw of uw vader), hoewel u hem bij uw thuiskomst bij uw oom gezien heeft.

Op de vraag of u hem dan meer gevraagd heeft over zijn dienst, functie of hoe hij dat losgeld tot bij de rechercheur kreeg, antwoordt u 'nee' (CGVS p. 9). Deze verklaringen zijn weinig aannemelijk. Indien u daadwerkelijk zou vervolgd worden als gevolg van uw vermeende betrokkenheid bij de activiteiten van uw buurman en u bij uw arrestatie zou zijn vrijgekocht, is het bijzonder vreemd dat u niet beter op de hoogte bent van wie concreet u te weten kwam dat uw buurman bij de aanslag betrokken was, wanneer de man veroordeeld is, wanneer u dat hoorde en van wie precies.

Bovendien is het hoogst opmerkelijk dat u het verre familielid na uw arrestatie nog ontmoet heeft maar nagelaten heeft te informeren hoe hij uw vrijlating en bijhorend losgeld precies geregeld had.

Van een asielzoeker kan immers worden verwacht dat hij meer kennis aan de dag legt over de kern van zijn probleem (i.c. de activiteiten van de buurman en diens veroordeling) en een grote mate van interesse vertoont in de manier waarop hij zou zijn vrijgekocht bij de autoriteiten indien hij een gegronde vrees voor vervolging vanwege deze autoriteiten koestert.

De convocaties die u neerlegt als bewijs van vervolging door de autoriteiten, is niet van die aard dat het bovenstaande vaststellingen zou kunnen wijzigen.

Het Commissariaat-generaal heeft immers gegronde redenen om te twijfelen aan de authenticiteit van deze stukken.

Vooreerst vertoont het stuk een vormelijk gebrek. Zo is niet ingevuld in welke zaak of welk onderzoek u als verdachte opgeroepen wordt. Correcte en volledige vormelijke modaliteiten kunnen echter normaliter verwacht worden bij documenten die worden uitgegeven door officiële instanties, namelijk de procureur van Grozny Leninski rayon.

Daarnaast bent u ook niet op de hoogte van een aantal andere elementen aangaande deze convocaties. Zo verklaart u dat uw (ex-)vrouw deze convocaties in ontvangst nam, maar u verklaart niet te weten wie dat kwam overhandigen. U verklaart ook haar niet gevraagd te hebben wie dat kwam afleveren (CGVS p. 6).

Verder verklaart u dat uw vader u deze convocaties kwam tonen in Mesker-Yurt, maar dat u ze niet bijhield omdat u het naar eigen zeggen niet nodig had en dat u niet van plan was om naar de rechercheur te gaan (CGVS p. 12).

U verklaart dat uw zus u deze convocaties bezorgde via ene Isa, een Tsjetsjeen uit La Louvière. U weet echter niet wanneer hij daarvoor naar Tsjetsjenië was vertrokken.

Hieromtrent verklaart u 'eerlijk gezegd weet ik niet of hij in Tsjetsjenië was, maar mijn zus heeft de convocaties aan hem gegeven. Maar waar en hoe weet ik niet'. U verklaart noch aan uw zus noch aan Isa gevraagd te hebben hoe dat precies in zijn werk is gegaan (CGVS p. 13). Verder verklaart u dat u naast deze convocaties nog drie andere convocaties kreeg (in september en oktober 2010) – waarvan u zich weliswaar niet kan herinneren waar en wanneer u zich volgens die convocaties moest aanmelden, waarvan u verklaart te denken dat een wijkagent die kwam afleveren omdat dat niet per post kan komen en waarvan u verklaart niet gevraagd te hebben aan uw familie wie dat dan effectief kwam brengen (CGVS p. 10). U verklaart dat deze convocaties bij uw zus thuis liggen en dat Isa liever slechts één convocaties meenam (CGVS p. 11). Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal deze andere convocaties niet ontvangen.

Zoals hierboven reeds uitvoerig werd aangetoond, is uw asielrelaas niet aannemelijk. Gecombineerd met de opmerking over de voorgelegde convocaties en het ontbreken van de andere convocaties, maakt dat het Commissariaat-generaal helemaal geen geloof kan hechten aan uw bewering als zou u in Tsjetsjenië worden vervolgd.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt bovendien dat documenten in de Russische Federatie gemakkelijk kunnen worden gekocht (cf. Antwoorddocument 'TCH2008-140-w'). Wanneer de afweging wordt gemaakt tussen enerzijds de waarde van dit document – rekening houdend met de informatie in verband met de relatieve waarde van documenten uit de Russische Federatie, met het vormelijk gebrek en het gebrek aan kennis die u over dit stuk aan de dag legt – en anderzijds de ernst van de onaannemelijkheden in uw asielrelaas, kan dit document de geloofwaardigheid van uw verklaringen in geen geval herstellen.

Ten derde, wat betreft uw reisroute, verklaart u gereisd te hebben enkel met een kopie van de eerste twee pagina's van uw intern paspoort en met uw rijbewijs en dat u bij het binnenrijden van de Europese Unie in Polen geen identiteitscontrole kreeg (CGVS p. 14-15).

Deze verklaringen zijn echter weinig aannemelijk.

Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst in de Schengenzone intensieve controles op clandestiene reizigers en illegale handelswaar en strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u zonder geldig paspoort het grondgebied van de Schengenzone zou betreden hebben en dat u aan de grens geen identiteitscontrole zou gehad hebben.

Bijgevolg zijn uw verklaringen hieromtrent niet geloofwaardig.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties, om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze van uw vertrek, verborgen te houden.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

De kopie van uw intern Russisch paspoort en uw rijbewijs bevatten louter identiteitsgegevens, die hier niet betwist worden. Bijgevolg veranderen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker duidt "De FOD Binnenlandse Zaken, Dienst Vreemdelingenzaken" aan als verwerende partij.

2.2. Op grond van het inquisitoir karakter van zijn rechtspleging komt het de Raad toe te bepalen wie partij is in de zaak (RvS 1 juli 2003, nr.121.147). De in het verzoekschrift aangeduide verwerende partij kan niet tot verweer geroepen worden aangezien de beslissingen met betrekking tot de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, niet tot haar bevoegdheden behoort.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is in deze de enige partij die dienstig tot verweer kan worden geroepen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 23 juni 2011 een schending in van artikel 48/4 en artikel 52 §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Hij stelt dat de commissaris-generaal, als “quasi-jurisdictionele overheid”, een aantal elementaire regels moet respecteren, zoals het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt dat zelfs bij onwaarheden en onjuiste verklaringen, de verhaalde feiten bepalend blijven en laat gelden dat de zogenaamde tegenstellingen en lacunes niet van die aard zijn een weigeringsbeslissing te motiveren.

Verzoeker voert vervolgens aan dat dat er in casu geen enkele feitenvinding is gebeurd in die zin dat de commissaris-generaal zich beperkt heeft tot het verwijzen naar stereotiepe argumentatie en beweerde tegenstrijdigheden en tot het in twijfel trekken van de voorlegde documenten.

Hij stelt dat de commissaris-generaal zich niet mag beperken tot een dergelijke feitenvinding en meent dan ook dat het niet correct is dat er geen onderzoek werd verricht naar de personen die verzoeker bij naam heeft genoemd, namelijk K. M., de andere buurman en S., maar integendeel de commissaris-generaal actief op zoek is gegaan naar argumenten om een reeds op voorhand negatieve beslissing te kunnen motiveren.

Hij meent dat het een constante is in de handelwijze in de beslissingen van de commissaris-generaal dat eerst verwezen wordt naar de toestand in Tsjetsjenië -die verbeterd zou zijn-, dat vervolgens gesteld wordt dat documenten uit het land van herkomst gekocht kunnen worden en dat tot slot de kandidaat-vluchteling vergeleken wordt met een “model-vluchteling”.

Verzoeker benadrukt echter dat er in zijn land van herkomst andere gebruiken gelden en dat niet elke vluchteling vergeleken kan worden met het profiel van “model-vluchteling” zoals eenzijdig is opgesteld door de commissaris-generaal. Verzoeker voegt hieraan toe dat elke aanvraag individueel dient bekeken te worden.

Verzoeker stelt dat zijn asielrelaas past binnen de algemene situatie in Tsjetsjenië, waar de overheid verantwoordelijk wordt geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van mogelijke rebellen of handlangers daarvan. Bovendien heerst er, volgens verzoeker, een plaatselijke cultuur waarin zo weinig mogelijk vragen worden gesteld.

Verzoeker klaagt aan dat in de bestreden beslissing dé klemtoon wordt gelegd op beweerde tegenstrijdigheden en het gebrek aan bewijzen; hij meent dat er een te grote nadruk werd gelegd op exacte details en data, terwijl volgens hem juist leugenaars deze gewoonlijk beter kennen dan personen ter goeder trouw.

Verzoeker voert ook een schending aan van artikel 48/4 en van artikel 52 §1 van de vreemdelingenwet, evenals een schending van de materiële motiveringsplicht en van de rechten van verdediging.

Aangaande de in de bestreden beslissing weerhouden tegenstrijdigheid in verband met de personen die over het ongeval wisten, legt verzoeker uit dat hij enkel bedoelde dat drie personen van zijn familie hiervan op de hoogte waren.

Wat betreft het tijdstip van ontvangst van de eerste convocaties, stelt verzoeker dat hij toen in Mesker-Yurt was. Dat hij tijdens het eerste verhoor zou verklaard hebben dat hij op de markt van Grozny was, is volgens hem te wijten aan de korte duur van het verhoor en het feit dat hij telkens verzocht werd onmiddellijk te antwoorden.

Het vastgestelde gebrek aan interesse en aan kennis wijt verzoeker aan de situatie in zijn land van herkomst waar zeer weinig personen te vertrouwen zijn en men zich al verdacht maakt door vragen te stellen. Hij stelt dat het tegen de cultuur van het land ingaat om veel vragen te stellen en benadrukt dat iedereen een potentiële verklikker is. Hij meent dat vragen stellen zijn leven nog meer in gevaar had gebracht en verklaart ook dat hij een tijdlang ondergedoken is geweest.

Vervolgens wijst verzoeker er op dat het in zijn land van herkomst dagelijkse kost is dat convocaties niet vermelden voor welke zaak of onderzoek de oproeping geldt.

Ook de stelling in de bestreden beslissing dat hij niet waarheidsgetrouw is geweest over zijn vluchtroute vindt verzoeker incorrect. Hij voegt hieraan toe dat het algemeen geweten is dat de grensposten aan de buitengrenzen gemakkelijk omzeild kunnen worden en dat de controles niet zo streng zijn als de commissaris-generaal voorhoudt.

Verzoeker vindt het ook opvallend dat de commissaris-generaal wél aanvaardt dat in Rusland documenten gekocht kunnen worden, maar niet aanneemt dat de toegang tot het Schengengebied met geld kan worden afgekocht.

Verzoeker voert ook nog een schending aan van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM), van de artikelen 48/4 en 52, §1 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting over de materiële motiveringsplicht en stelt dat de bestreden beslissing hieraan niet voldoet.

Verzoeker wijst er op dat vervolging zowel door derden als door de overheid, waartegen de overheid geen bescherming kan of wil bieden, kan leiden tot erkenning.

Verzoeker handelt vervolgens over de situatie in Tsjetsjenië en benadrukt de mensenrechtenschendingen, de illegale arrestaties, de aanhoudingen, folteringen, gefabriceerde beschuldigingen, gevechtshandelingen, ontvoeringen, evenals de ernstige en precarie situatie aldaar. Verder meent verzoeker dat verschillende elementen van het Vluchtelingenverdrag, zoals weergegeven in artikel 1, bevestigd of geïnterpreteerd zijn in de rechtsspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen betreffende asielzoekers uit Tsjetsjenië en buurrepublieken. Verzoeker verwijst naar een beslissing van de Vaste Beroepscommissie dat stelt dat de bevolking het slachtoffer was van groepsvervolging, zijnde *“une persécution résultant d'une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d'un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci”*.

Tot slot voert verzoeker aan dat van hem niet verwacht kan worden dat hij alle elementen die hij aanvoert, bewijst.

Bovendien stelt verzoeker, mag van een overheid verwacht worden dat ze de nodige onderzoeken uitvoert en ze meer dan 100% zeker moet zijn dat er zich in hoofde van verzoeker geen beletsel stelt om hem naar zijn land van herkomst terug te sturen.

In het verzoekschrift wordt ook nog de schending ingeroepen van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft (hierna: Kwalificatierichtlijn), van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de rechten van verdediging en van het beginsel van fair play.

Verzoeker laat ook gelden dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom hem subsidiaire bescherming geweigerd werd. Verzoeker stelt dat geen enkel onderzoek werd verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Tsjetsjenië, dit terwijl volgens hem de situatie aldaar geenszins verbeterd is en ontvoeringen en folteringen schering en inslag zijn.

Verzoeker stelt vervolgens dat, opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon, het niet noodzakelijk is dat die persoon aantoont dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Hij verwijst hiervoor naar recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid.

Tot slot voert verzoeker de schending aan van artikel 3 juncto artikel 13 van het EVRM, van artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn, van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker stelt dat de penibele situatie in Tsjetsjenië reeds werd aangetoond en trouwens niet in vraag wordt gesteld in de bestreden beslissing. Vervolgens verwijst verzoeker naar een arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009, waarin wordt geoordeeld dat aangaande de toekenning van subsidiaire beschermingsstatus, het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging in geval de aanvrager wordt teruggestuurd, doch dat het volstaat om een algemeen risico op willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

De commissaris-generaal diende zich er dan ook volgens verzoeker van te vergewissen dat hij geen enkel risico, ongeacht de geloofwaardigheid of de gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Bovendien moet,

volgens verzoeker, uit de motivering van de bestreden beslissing blijken dat een echt onderzoek gebeurd is betreffende artikel 3 EVRM en dat er zich dus geen mogelijke schending van dit artikel kan voordoen. Verzoeker meent dat het voorgaande geenszins blijkt uit de motivering, aangezien de verwijzing naar zijn buurman K. M. niet in aanmerking is genomen.

Verzoeker besluit dan ook dat er sprake is van een standaardargumentatie die geenszins in concreto de situatie in Tsjetsjenië in aanmerking neemt.

3.2. De door verzoeker aangevoerde middelen worden omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

3.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.4. Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet, ziet de Raad niet in hoe dit artikel geschonden zou zijn aangezien dit enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. De bestreden beslissing werd door de commissaris-generaal genomen in toepassing van zijn bevoegdheid vervat in artikel 57/6, §1, 1° van voormelde wet.

Daarenboven toont verzoeker in concreto niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden.

3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 4 mei 2011 de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is, in bijzijn van zijn advocaat. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

3.6. Aangaande de opgeworpen schending van de rechten van verdediging, wijst de Raad erop dat er reeds herhaaldelijk werd beslist dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve.

De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (zie RvS 14 maart 2005, nr. 141.946; RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat aldus geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoonde hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

3.7. Waar verzoeker argumenteert dat het fair play-beginsel geschonden werd, merkt de Raad op dat dit beginsel inhoudt dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht moet nemen.

Het beginsel van de fair play is bovendien maar geschonden indien er in hoofde van de overheid sprake is van opzet, kwade trouw of moedwilligheid (RvS 3 december 2007, nr. 177.513).

Verzoeker toont in casu echter niet aan dat de commissaris-generaal zich niet onpartijdig zou hebben opgesteld noch oneerlijk of niet open zou zijn geweest in het nemen van zijn beslissing, noch dat er sprake is van moedwilligheid.

Het beginsel van de fair play is aldus niet geschonden.

3.8. Betreffende de ingeroepen schending van artikel 3 EVRM, benadrukt de Raad dat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

3.9. Wat betreft een schending van artikel 5 EVRM wordt benadrukt dat de Raad over een gebonden bevoegdheid beschikt, namelijk de toekenning van de status van vluchteling in de zin van de Conventie van Genève en de toekenning van de subsidiaire bescherming. De Raad doet geen uitspraak over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgning en overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het Europees Verdrag van de rechten van de mens geen recht op asiel.

Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken.

3.10. Waar verzoeker de Kwalificatierichtlijn geschonden acht, evenals artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn, stelt de Raad dat een richtlijn slechts rechtstreekse werking kan hebben in de nationale rechtsorde van zodra de omzettingstermijn is verstreken en zolang die richtlijn niet volledig in nationaal recht werd omgezet.

De Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 is omgezet in Belgisch recht door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Aldus kan verzoeker hier de schending van deze richtlijn niet dienstig aanvoeren.

3.11. Aangaande de ingeroepen schending van artikel 13 EVRM verzuimt verzoeker uiteen te zetten op welke wijze hij dit artikel geschonden acht.

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist echter een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr. 165.291).

Verzoeker laat aldus na aan te geven op welke wijze de bestreden beslissing in casu de aangehaalde rechtsregel schendt.

3.12. De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden (RvV, nr. 21.752 van 22 januari 2009).

Verzoekers opmerkingen over de gebrekkige feitenvinding door de commissaris-generaal en het gebrek aan onderzoek naar de personen die verzoeker bij naam heeft genoemd (namelijk K. M., de andere buurman en S.), worden niet aangenomen.

De Raad benadrukt opnieuw dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zijn verklaringen kunnen enkel een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling indien ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84), wat in casu niet het geval bleek. Bovendien merkt de Raad op dat geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties verplicht de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006).

Betreffende verzoekers stelling dat niet elke vluchteling vergeleken kan worden met het profiel van "model-vluchteling", benadrukt de Raad dat het verzoeker is die moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is, dat hij een poging moet ondernemen om het relaas te staven en dat hij de waarheid dient te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205).

Ook verzoekers bewering dat de vergelijking met een "model-vluchteling" niet strookt met het principe dat elke aanvraag individueel moet worden bekeken, kan niet worden gevolgd. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat de commissaris-generaal de asielaanvraag van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht. Bovendien sluit de vereiste van de individuele beoordeling niet uit dat de commissaris-generaal zich verplicht ziet te verwijzen naar de algemene objectieve situatie in Tsjetsjenië die volgens zijn opzoeken op dat ogenblik geldt.

Aangaande de tegenstrijdigheden en het gebrek aan bewijzen, laat verzoeker gelden hij "ten zeerste getraumatiseerd" is. Dit blijft echter blote bewering aangezien verzoeker geen enkel document ter staving ervan voorlegt.

Bovendien kan van een asielzoeker verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

Waar verzoeker aanklaagt dat in de bestreden beslissing teveel de nadruk werd gelegd op tegenstrijdigheden, onnauwkeurigheden, exacte data en details, benadrukt de Raad dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

De tegenstrijdigheden van verzoeker in verband met wie op de hoogte was van het ongeval en waar hij de convocaties ontving, keren zich tegen zijn geloofwaardigheid.

De herhaling in het verzoekschrift dat verzoeker bedoelde dat hij drie personen *van zijn familie* vertelde over het ongeval, doet evenwel geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker eerst verklaard had dat slechts drie personen ervan op de hoogte waren. Door zich in het verzoekschrift achter één versie van de feiten te scharen, zonder evenwel de voorgaande incoherentie te verklaren, kan verzoeker de motivering in de bestreden beslissing dan ook niet weerleggen.

Ook aangaande de tegenstrijdigheden inzake de plaats waar verzoeker de convocaties ontving, overtuigt de argumentatie in het verzoekschrift niet. Verzoekers klacht in verband met het korte en gehaaste eerste verhoor is onterecht aangezien beide tegenstrijdige verklaringen werden afgelegd tijdens het bijna drie uur durende verhoor op het Commissariaat-generaal.

Dat convocaties in Tsjetsjenië niet altijd vermelden voor welke zaak of onderzoek de verdachte wordt opgeroepen, is een bewering welke niet gestaafd wordt.

Verzoekers stelling dat de tegenstrijdige verklaringen tussen het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en het verhoor op het Commissariaat-generaal te wijten zijn aan het feit dat het eerste verhoor kort was waardoor verzoeker niet alles heeft kunnen vertellen, wordt niet aangenomen.

Dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken naliét enige vermelding te maken van de problemen in verband met zijn buurman, de poging tot bomaanslag en de convocaties, tast zijn geloofwaardigheid aan.

De Raad is van oordeel dat van verzoeker namelijk mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor, aangezien op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij alle essentiële element in verband met zijn vrees voor de autoriteiten van zijn land van herkomst in het vervolgingsrelaas zou vermelden.

De verwijzing van verzoeker in zijn verzoekschrift naar de plaatselijke cultuur om het gebrek aan bewijzen en kennis te verklaren, evenals het feit dat hij een tijdlang ondergedoken zat, wordt niet aanvaard. Van een asielzoeker mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij de nodige stappen zet om bewijs en informatie te vergaren.

De vaststelling dat verzoeker zich amper informeerde met betrekking tot het auto-ongeluk -meer bepaald de identiteit van het slachtoffer, de mogelijke problemen van zijn oom, de eventuele ruchtbaarheid van het ongeluk en of er een officieel onderzoek was-, ondermijnt dan ook de waarachtigheid van zijn verklaringen inzake de ernst van zijn voorgehouden vrees. Ook verzoekers gebrek aan kennis over zijn buurman en diens veroordeling, evenals zijn gebrek aan interesse over de manier waarop hij werd vrijgekocht, keren zich tegen hem.

Verzoekers beweringen over de plaatselijke cultuur en de situatie in Tsjetsjenië worden bovendien niet gestaafd door documenten. Verzoeker was na zijn vlucht uit zijn land wél in veiligheid, waardoor zijn gebrek aan initiatief om vanuit België documenten of informatie te bekomen geenszins verklaard wordt door de argumentatie in het verzoekschrift.

Aangaande zijn vluchtroute verklaart verzoeker dat hij hierover wel eerlijk was en dat het trouwens algemeen geweten is dat de grensposten van de Schengenzone gemakkelijk omzeild kunnen worden.

De Raad neemt deze uitleg niet aan; uit de informatie van Cedoca, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat het uitgesloten is dat men niet zelf zijn identiteitspapieren moeten voorleggen aan de grenscontrole bij binnenkomst in de Schengenzone.

Waar verzoeker het opvallend acht dat de commissaris-generaal aanvaardt dat documenten kunnen worden gekocht in zijn land doch niet dat geld de toegang tot de Schengenzone kan bewerkstellingen, merkt de Raad op dat verzoeker geen bewijzen aanbrengt dat de toegang tot de Schengenzone kan worden afgekocht. Verzoeker toont niet aan dat de informatie van Cedoca niet zou stroken met de realiteit of dat mits betaling de controles zouden kunnen worden omzeild.

De Raad deelt dan ook het vermoeden van de commissaris-generaal verweerder dat verzoeker zijn internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door zichzelf verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop hij uit het land vertrokken is, verborgen te houden.

Waar verzoeker in het verzoekschrift handelt over de materiële motiveringsplicht en er op wijst dat vervolging zowel door derden als door de overheid, kan leiden tot erkenning, beperkt hij zich tot een theoretische uiteenzetting die niet aantoonbaar waarom de motiveringsplicht geschonden werd of waarom hij in concreto in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker schetst in zijn verzoekschrift ook de situatie in Tsjetsjenië en benadrukt de mensenrechtenschendingen, de illegale arrestaties, aanhoudingen, foltering, gefabriceerde beschuldigingen, gevechtshandelingen, ontvoeringen, evenals de ernstige en precarie situatie aldaar; vervolgens citeert hij een beslissing van de voormalige Vaste Beroepscommissie.

De Raad merkt echter op dat een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De Raad onderstreept vervolgens dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de vaste Beroepscommissie, individuele gevallen betreft en in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347).

Aangaande verzoekers stelling dat er niet werd gemotiveerd waarom zijn subsidiaire bescherming geweigerd werd, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing hieromtrent wél een afdoende motivering bevat.

De commissaris-generaal heeft op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, houdt niet in dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Zo wordt in de bestreden beslissing gesteld dat *“de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet”*.

Ook verzoekers bewering dat er geen enkel onderzoek werd verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Tsjetsjenië, zijn stelling dat het niet noodzakelijk is dat hij aantoonde dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden en verzoekers verwijzing naar recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid, kunnen – gelet op bovenstaande citaten uit de bestreden beslissing - niet worden gevolgd.

Waar verzoeker de penibele situatie in Tsjetsjenië benadrukt en verwijst naar een arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009 waaruit zou blijken het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal wel degelijk heeft onderzocht of verzoeker een risico op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst, en dit ongeacht de geloofwaardigheid of de gegrondheid van het asielrelaas, in het kader van artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt verder geen documenten aan die de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt, kunnen weerleggen.

De stelling van verzoeker, een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, afkomstig uit Grozny en woonachtig in Tsjetsjenië, dat er in *“Ingoesjetië (sic)”* (zie het verzoekschrift, p. 11) tot op heden een situatie is van willekeurig geweld met ontvoeringen, verdwijningen en foltering, doet niet ter zake.

Gelet op wat voorafgaat, is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag. (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Verzoeker kan ook niet steunen op een ongeloofwaardig relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade en zich niet onder de bescherming van dat land zal kunnen stellen of wegens dat risico zal willen stellen, conform artikel 48/4, §2, a. of b. van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

De Raad deelt onder verwijzing naar de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier, het besluit van de commissaris-generaal dat de situatie voor burgers in Tsjetsjenië niet van aard is om te gewagen van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2 c. van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

De Raad besluit dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoren, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE